

Finansministeren (Bramsnæs): Jeg takker de ærede Ordførere for den velvillige Modtagelse. Lovforslaget har faaet. Jeg gaar ud fra, at jeg kan tage dette som Udtryk for, at det hurtigt vil blive vedtaget her i Tinget.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Andreasen: Jeg skal tillade mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til Finansudvalget.

Uden Forhandling eller Afstemning vedtoges dette Forslag.

Formanden: Jeg gør ærede Medlemmer opmærksom paa, at Lovforslaget muligvis vil komme til anden og tredie Behandling i senere Møder i Dag.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1927 til 31. Marts 1928.

Forhandlingen genoptoges.

Korsgaard: Jeg sluttede i Gaar Aftes med at udtale, at jeg havde den Tro, at Aaret 1926—27 balancemæssigt set, hvad Driften angaar, vilde stille sig ret gunstigt, og det i ganske særlig Grad paa Grund af, at de indirekte Skatter jo afgjort indgaar med betydelig større Beløb, end man havde turdet vente tidligere. Jeg haaber, at dette Faktum vil bevirke, at den højtærede Finansminister, som jo ikke ved alle Lejligheder har haft Øjet aabent for de indirekte Skatters store Bæreevne, vil erkende, at i en Nedgangsperiode er indirekte Skatter, om end de er af luksurmæssig Karakter, af heldig Virkning for Statskassen. Naar Aaret efter mit Skøn kan antages at ville blive nogenlunde godt, har det derimod ikke paa nogen Maade sin Grund i, at Statsbanerne, som afgjort er det vigtigste af Statens Aktiver, er gaaet godt.

Forinden jeg kommer til at sige nogle Ord om Statsbanerne, vil jeg dog gerne først gøre en enkelt Bemærkning om Statens Indtægter af Gaarde, og i den Henseende er det jo for saa vidt en sørgelig Kendsgerning,

at dersom man tager Tallene paa de senere Aars Statsregnskaber bogstaveligt, saa har Driften af Statens Gaarde været en overordentlig daarlig Forretning. Nu ved vi vel, at naar man hævder dette overfor Lederen eller maaske Lederne af Gaardene, saa gør de gældende, at der under Driftsudgifter findes en hel Mængde Udgifter, der rettelig maa karakteriseres som Anlægsudgifter. Jeg henstiller til den højtærede Landbrugsminister for de senere Aar at faa en Opstilling over Gaardenes Drift, der udskiller disse Anlægsudgifter, saaledes at man faar et nogenlunde sikkert Billede af, hvad disse Gaardes Drift reelt har givet, det være sig i Underskud eller Overskud. Jeg er tilbøjelig til at tro, at naar man gør det rigtigt op, bliver det ikke Overskud, men jeg haaber altsaa, at den højtærede Minister vil tage denne min Henstilling til Følge og skaffe os en saadan Oversigt.

Jeg vender dermed tilbage til Statsbanerne, om hvis Drift jeg altsaa sagde, at Udsigterne balancemæssigt set afgjort er meget ringere end efter Forslaget. Allerede ved Tillægsbevillingslovforslagets tredie Behandling i Foraaret udtalte jeg, at efter mit Skøn var Finanslovens Tal, hvad specielt Indtægter angik, alt for gunstige, og dette har jo Kendsgerningerne i den svundne Tid i en beklagelig Grad vist var rigtigt. Det samlede Resultat af Statsbanernes Drift vil, tror jeg man har Lov til at sige, afgjort blive det, at der overhovedet ikke bliver en eneste Øre til Forrentning af den i Banerne indestaaende Kapital, men at der yderligere maa kræves et Millionbeløb, 5 til 10 Mill. Kr. maaske, for at dække Statsbanernes Underskud. Under disse Forhold uden videre at ville hævde, at Statsbanernes Takster maa nedsættes, forekommer mig unægtelig noget mærkværdigt. Ikke desto mindre er det jo en Kendsgerning, at saavel Partiet Venstres som det radikale Partis Ordførere har gjort sig til Talsmænd for Betragtninger i den Retning. Det maa imidlertid siges, at naar det ærede Medlem Hr. N. Neergaard fremsatte en saadan Udtalelse, saa fremsætter han ved anden Lejlighed Udtalelser gaaende ud paa, at Statens Drift tilsammen taget paa ingen Maade maa have Underskud, og det ærede Medlem Hr. Rode udtalte i Gaar, at det, det med Hensyn til Statsbanernes Takster kom an paa, var slet ikke det, om Statsbanerne i og for sig kunde betale sig, men det var under den givne Situation dette, om Statens Balance overhovedet kunde taale en Nedsættelse af Taksterne. Forholdet er altsaa paa den ene Side det, at